

‘Een beauty with brains’

Dolly Bellefleur werd twintig jaar geleden geboren en dat moet worden gevierd.

Dolly Bellefleur met haar ‘slagschipcouture’.

FOTO RUUD VAN ZWET

Een flat in de Grote Wittenburgerstraat. De deur zwaait open en daar staat ze, helblond en hooggehakt: de Queen of the Dutch Desert, alias Frau Antje van het Verkeerde Kantje, oftewel diva Dolly Bellefleur. Stralende lach, vilein en charmant als altijd. “Welkom, hoogheid, welkom.”

Binnen staat de tafel voor de lunch reeds gedekt. Dolly heeft garnalen, vispaté en frambozen in huis gehaald. Maar eerst de foto, want het is bloedheet vandaag en alles prikt. In de slaapkamer poseert ze tussen een batterij uitbundige jurken. “Slagschipcouture.” Dan gaat de pruik af en komt Ruud Douma (Huizen, 1961) tevoorschijn. “Nu begint de ontakeling. Koffie of meteen maar witte wijn?”

Twintig jaar geleden werd Dolly geboren en dat wordt dit najaar gevierd met een grote tentoonstelling

in de Openbare Bibliotheek: *Van hem naar haar naar Hippolytushoef*. “Dolly was de eerste jaren een grote hit op de Noord-Hollandse kermis, vandaar. In discotheken werden Dolly-lookalikedwedstrijden gehouden. Zodra ze een jurk aantrokken, zag je die stoere jongens op slag veranderen. Heel vertederend.”

De expositie omvat drie thema’s die als een rode draad door Douma’s leven lopen: kunst en travestie als theatervorm, homo-emancipatie en de strijd tegen aids. “Ik heb er heel wat zien gaan. Daarom wil ik een huiskapelletje inrichten met foto’s van mensen die aan aids zijn overleden. Ik ben nu het materiaal aan het ordenen. Best confronterend om zo in je verleden te graaien.”

En hij vertelt: “Ik ben altijd een buitenbeentje geweest, zo’n jongen die nergens bij hoorde en met sport als laatste werd gekozen. Een dro-

mer, erg op zichzelf. Op mijn kamertje speelde ik vaak voor dj; tijdens het songfestival terroriseerde ik de hele buurt.”

Pas toen hij op zijn achttiende het huis uitging, ontdekte Ruud dat hij homo was. “Mijn ouders accepteerden het meteen. Die waren zo tolerant dat ik het eerst niet eens ver-

‘Ik ben zo’n jongen die met sport als laatste werd gekozen’

trouwde. Dolly was mijn tweede coming-out. In het kinderkoor had ik al aan het theater geroken en toen Dolly het licht zag, viel alles op zijn plaats.”

Dat gebeurde in het Anthony Theater, een pijpenla op de Wallen. “De eigenaar vroeg of ik geen zin

had een travestieshow te organiseren. Ik zei onmiddellijk ja. Het werd een soort revue met artiesten als Hellun Zelluf, Viola Voilà, Vera Springveer, zuster Carla de Boer en Coco Cocette. Een groot succes. Weken achtereenvolgens waren we uitverkocht. Het was het antwoord van de gayscene op aids. We wilden ons niet laten kisten.”

Terwijl Dolly in het begin vooral de ladyspeaker was die de acts aankondigde, begon ze al snel zelf teksten te schrijven en liedjes te maken. En nadat het theater in 1990 op last van de brandweer was gesloten, kreeg ze haar eerste show in het theater van Rob van Reijn op de Haarlemmerdijk. Uiteindelijk maakte ze een tiental programma’s. “Eigenlijk te weinig in twintig jaar en ik mis het ook wel, maar ik word steeds ingehaald door nieuwe opdrachten.”

Verjaardagen, bruiloften, be-

drijsuitjes, overal treedt Dolly op. Maar ze presenteert ook poëziefestivals en bijeenkomsten van het literaire tijdschrift *De Zingende Zaag*. En natuurlijk is de diva een graag geziene gast op manifestaties met een roze tintje. “Een *beauty with brains*, hè. Ik zit niet graag in een laatje.”

In de loop der jaren zijn Ruud en Dolly naar elkaar toe gegroeid. “Ik denk wel eens dat de tijd is gekomen om als Ruud op het podium te gaan staan, maar ik ben nog lang niet op Dolly uitgekeken. Ik ben nu weer bezig met een strip, de Dolly-strip, en ik zou dolgraag een eigen talkshow willen hebben. Ik weet dat ik dat kan. Maar eerst de expositie. Mensen kunnen nog steeds geld storten.”

Weer die lach. “Nee, Dolly is nog lang niet dood.”

frenk@parool.nl